

ԽԱՅՏԱՄՈՒՆ ԱՔՈՎՅԱՆ

Վաթան

Ա՛խ վաթան, վաթան՝ քո հողին դուրբան,
Քո ծխին դուրբան, քո ջրին դուրբան,
Է՞ս փառքն ունէիր, է՞ս պատին առաջ,
Որ հիմիկ արուել, մնացել ես անշան:

Ե՞րբ միտք կանէի՝ թէ էս հողերը,
Էս դաշտն ու սարերն, էս սուրբ ձորերը,
Էնպէս մեծութիւն, էնպէս լաւ օրեր
Քաշել են, մնացել, ա՛խ հիմիկ անտէր:

Հող ունենք՝ խլած, կեանք ունենք՝ մեռած,
Ա՛խ, ջրի, կրակի մենք եսիր դառած,
Ոչ երկինքն տեսնի մեր սուգն ու լացը,
Ոչ երկիրը պատուի մեզ տանի ցածր:

Ա՛խ, մեր սիրտն էնպէս ընչի՞ հովացել,
Արինը ցամքել, մեր կուռը թուլացել,
Եարաք, կը տեսնե՞մ, ա՛խ, ես մէկ օր էլ
Մեր սուրբ երկիրը թշնամուց ազատել:

Էն ի՞նչ շունչ կըլի, որ էս նոր հոգին
Փըշի վեր կացնի քնից մեր ազգին.
Էն ի՞նչ ձեռք կըլի, որ մեր աշխարքին

Էլ ետ սիրտ տայ ու կանգնեցի կրկին: